

CURSILLO

VIỆT NAM - ÂU CHÂU

Số 232

Lá thư Phong Trào

NỘI DUNG

- Thông điệp mùa đại dịch (theo Ban Truyền thông ĐCV Huế) 1
- Tình Người Mùa Covid-19 (M.H.) 2
- COVID-19 ! Điểm dừng hồi tâm (Paul Phạm Phú Thịnh) 3
- Chuyện mùa Covid (KC) 5
- Có những ngày (thơ) (NC) 6
- Xa mặt — Cách lòng (Phương Vy) 7
- Để Chúa lớn lên và con nhỏ lại (XB) 8
- Tìm Chúa nơi tha nhân (MAVTT) 9
- Năm thánh Giuse (Mt. Vũ) 11

THÔNG ĐIỆP MÙA ĐẠI DỊCH

Mời anh chị em Cursillista cùng suy niệm Mùa Chay 2021 với đề tài : “Thông điệp của mùa đại dịch” của Đức Tổng Giám mục Giuse Nguyễn Chí Linh dành cho các chủng sinh Đại Chủng Viện Huế. Huấn đức này được Ban Truyền thông ĐCV Huế tóm lược. Xin chuyển đến anh chị em như những ý tưởng làm mạch suy tư. (Ban Biên Tập)

Chủ đề xuyên suốt của buổi huấn đức là : “Thông điệp của mùa đại dịch” chứa đựng ba nội dung đan xen và gắn kết với nhau: Mùa Chay thánh, đại dịch Covid-19 và Năm thánh Giuse. Đức Tổng cho rằng chủng sinh cũng cần phải biết đến tình hình xã hội và Giáo hội để ý thức về vị trí cũng như sứ mệnh của mình.

Đức Tổng đã giúp các chủng sinh mở rộng tầm nhìn về bối cảnh toàn cầu, đại dịch Covid-19 trở thành vấn đề của toàn thế giới, chứ không còn là vấn đề của từng châu lục hay quốc gia: mỗi ngày có hàng chục ngàn người nhiễm bệnh, đến nay đã có hơn 2.400.000 người chết. Hơn thế nữa, đại dịch làm khủng hoảng nền kinh tế do giãn cách xã hội, ảnh hưởng trực tiếp đến người lao động. Covid-19 cũng không buông tha bất kỳ ai, ngay cả các nguyên thủ quốc gia, Hồng y, Giám mục, Linh mục... Đại dịch đã nhắc nhở mỗi người chúng ta sống đúng tâm tình của Mùa Chay Thánh: “Sự mong manh của phận người, nay còn, mai mất.” Nói như vậy không phải chúng ta bi quan nhưng cần phải đánh giá chính xác thực trạng. Qua đó, mỗi người chủng sinh cần tận dụng, tranh thủ thời gian tối đa nâng cao hiệu suất lao động trí tuệ cũng như đời sống thiêng liêng, ngõ hầu có thể mang lại những lợi ích nhất định cho xã hội, Giáo hội và cộng đoàn của mình.

Không chỉ dừng lại ở đó, Đức Tổng còn phân tích cho thấy thế giới hiện nay là một thế giới hận thù, chia rẽ và không ngừng tranh đấu. Vai trò của Giáo hội ngày càng trở nên mờ nhạt. Thời đại mà chúng ta đang sống là thời kỳ khủng hoảng về kinh tế, chính trị, nhân quyền và cả đức tin. Con người trong thời đại hôm nay bị điều khiển bởi tiền bạc, quyền lực và đời sống hưởng thụ. Từ những gọi mở ấy, ngài đã nêu cho quý thầy những câu hỏi định hướng: Sống trong xã hội như vậy, mỗi chủng sinh, với tư cách là con người của Tin Mừng, con người của hòa bình và tình thương, chúng ta cần đầu tư vào cái gì?

SINH HOẠT HÀNG THÁNG

Trường huấn luyện và Ultreya

Trong hoàn cảnh hiện tại, mọi sinh hoạt tụ tập chưa thể tổ chức. Ban điều hành sẽ có thông báo chính thức khi có thể.

Cầu chúc quý anh chị mùa Chay thánh đức với tinh thần hân hoan chuẩn bị đón mừng đại lễ Phục Sinh

Cursillo

Le Mouvement des Cursillos de la diaspora Vietnamienne en Europe

<http://cursillo.free.fr>
<http://cursillovnau.free.fr>
 eMail : mduongn@gmail.com

Mission Catholique Vietnamienne
 38 Rue des Épinettes
 75017 Paris—FRANCE

Tel. +33 (0) 981 896 701
 Fax. +33 (0) 156 802 268

Chúng ta cần làm gì để chống lại nền văn minh sự chết? Trước những bối cảnh ấy chúng ta có thể và nên làm gì?

Mượn tinh thần Mùa Chay, Đức Tổng đã đưa ra một vài gợi ý cho quý thầy là : chay tịnh, cầu nguyện và bác ái.

Chúng ta không thể lấy chân lý của cuộc sống đời này để xây dựng cho đời sống vĩnh cửu được. Vì vậy, sự phù phiếm của những thú vui đời này làm cho chúng ta dần đánh mất sự sống đời sau. Qua đó, Đức Tổng đã tái khẳng định về vai trò của Thiên Chúa trong đời sống của mỗi người chúng ta. Ngài cũng cảnh giác các chủng sinh về trào lưu tục hóa đang dần chi phối mỗi người. Hậu quả là Chúa không còn chỗ đứng trong cuộc sống của chúng ta. Mùa Chay là mùa để chúng ta hoạch định lại đời sống của mình và trả lại “chỗ đứng” cho Thiên Chúa bằng đời sống cầu nguyện mật thiết với Người.

Đặc biệt, Đức Tổng nhắc nhở rằng thực trạng con người hôm nay quen “nhận hơn là cho đi”. Hậu quả là thiếu đi ý thức biết cho đi. Vì thế, mỗi chủng sinh cần phải huấn luyện tâm thức cho đi như một phản xạ. Chúng ta cần xây dựng văn hóa tình thương bằng cách ý thức về sự cho đi, đôi khi chỉ là nụ cười, ánh mắt thiện cảm hay một lời yêu thương.

Đức Tổng cũng đã chia sẻ cho quý thầy về mẫu gương thánh Giuse trong năm thánh đặc biệt để tôn kính ngài. Chúng ta cần tin tưởng rằng Ngài vẫn âm thầm hỗ trợ và đồng hành với Giáo hội lữ hành. Ngài cũng cảnh tỉnh chủng sinh về tâm thức muốn mình được tỏa sáng, “bôi vẽ” hào quang cho chính bản thân mình là đi ngược lại sự khiêm tốn nơi thánh Giuse.

Nhân dịp này, Cha Bề trên ĐCV Huế, đã nói lên lời cảm ơn vì sự hiện diện thân tình và những chia sẻ thiết thực của Đức Tổng, giúp quý thầy “đi xa về tầm nhìn, đi sâu về đời sống thiêng liêng” ■

Tình Người Mùa Covid-19

« Thưa anh em , anh em hãy vui mừng luôn mãi và cầu nguyện không ngừng. Hãy tạ ơn trong mọi hoàn cảnh... ».

Lời Thánh Phaolô gửi giáo đoàn Thésalonica vang lên trong khung cảnh dịch bệnh bùng phát lần hai, gieo rất sợ hãi cho mọi người. Tất cả những sinh hoạt giải trí dường như bị ngừng lại. Chính phủ khuyến cáo dân chúng nên ở nhà để tránh lây bệnh. Tôi ngẫm nghĩ trong hoàn cảnh này làm sao có được niềm vui như lời Thánh Phaolô khuyên chứ ?! Nhớ lại những chặng đường đã qua trong cuộc đời, dù có biết bao khó khăn thử thách nhưng tôi vẫn vui sống vì có niềm tin vào Chúa. Rồi tôi giật mình chợt nhớ, bây giờ đã là Cusilista, tôi cần phải bám vào Chúa nhiều hơn nữa. Nhà thờ đóng cửa không có Thánh Lễ, tôi bắt đầu siêng năng cầu nguyện hơn, tham dự thánh lễ trực tuyến qua TV, lần chuỗi ở Lourdes...

Nhờ vào lời Chúa, nhờ những buổi cầu nguyện chung với cộng đoàn, tôi dần dần có được bình an, và nhìn thấy những thiếu thốn, những nhu cầu được giúp đỡ của người xung quanh. Ngay cả trong gia đình, chỉ cần một sự nhin nhục, một nụ cười, một câu nói khích lệ cũng giúp cho niềm vui lan tỏa. Bên cạnh chung cư tôi ở có một góc nhỏ đủ trú mưa, trú nắng cho một ông vô gia cư nằm ở đây cả năm rồi. Người qua kẻ lại không ai màng ngó đến ông cho đến khi cơn dịch ập đến. Cuộc sống thường ngày dường như chậm lại. Tôi để ý thấy nhiều người đến thăm hỏi và giúp đỡ ông, cả những cơ quan từ thiện nữa. Gương mặt ông mỗi ngày một tươi sáng hơn, quần áo cũng chỉnh tề hơn. Rồi một ngày ông đứng lên và ra đi. Sau đó nơi góc nhỏ không còn thấy ông và tấm nệm cũ nữa ! Nghe nói ông đã được giúp đỡ có chỗ ở đàng hoàng. Tôi thấy thật vui mừng cho ông .

Cám ơn Chúa đã cho tôi thấy tình liên đới và huynh đệ trong cơn đại dịch này.

(M.H.) ●

COVID-19 ! Điểm dừng hồi tâm

Trước sức mạnh tàn phá về mọi mặt thật khủng khiếp trên toàn thế giới của con siêu vi trùng với cái tên Covid 19, biết bao nhiêu người trong chúng ta đã hoảng sợ, và trách móc : *Tại sao Chúa để cho cơn dịch bệnh hoành hành chúng ta ? Tại sao Chúa không cứu chúng ta khỏi cái chết, khỏi những đau đớn, sợ hãi và thất vọng này? Ngài ở đâu?*

Thế nhưng chúng ta có bao giờ hỏi ngược lại : *"vì sao thế giới lại rơi vào hố sâu tuyệt vọng, bất lực trước 1 con siêu vi trùng cực nhỏ ?"* và *"Thiên Chúa muốn nói gì với chúng ta qua biến cố này"*.

Chúa ơi, Chúa đang ở đâu ?

Tháng 11/2020, gia đình bé nhỏ của tôi đang trải qua những chuỗi ngày bình an trong tình yêu Thiên Chúa, bỗng dưng, một biến cố không lành đã ập đến trong gia đình tôi (vợ và hai con) không may đã bị nhiễm Covid 19. Lúc ấy, tôi là người duy nhất trong gia đình chưa bị nhiễm dịch bệnh. Trước những biến cố dồn dập đó, tôi cảm thấy mình bất lực và đức tin tôi đã bắt đầu lung lay, qua thân phận mỏng giòn của con người.

Ngay lúc ấy, rất nhiều câu hỏi đã đặt ra

trong tâm trí tôi: *Chúa ơi, Chúa ở đâu trong tất cả những điều này? Con phải làm gì đây? Tương lai và cuộc sống gia đình con sẽ đi về đâu?*

Hành trình, thử thách và lòng kiêu ngạo.

Trong suốt hai tuần, lo chăm sóc ba người bệnh, tối đến, khi mọi việc được ổn thỏa, vì vô tình hay cố ý, tôi đã quên mất Chúa và thiếp đi trong giấc ngủ để hồi sức cho ngày kế tiếp. Cứ thế, ngày qua ngày đã trôi qua cho đến khi vợ và hai con tôi vượt qua mỗi nguy kịch. Hơn thế nữa, vì lòng kiêu ngạo và xem thường quyền năng Thiên Chúa, tôi đã có những ý nghĩ và giải thích thiếu khiêm nhường và kém suy nghĩ: chính là nhờ thuốc và công sức của tôi đã cứu được gia đình. Hồng ân và màu nhiệm Thiên Chúa đã bị quên lãng trong tôi, rất nhiều lần tôi đã dám hãnh diện nói với hai con tôi rằng: *các con hãy đợi xem, ba là người mạnh khỏe nhất, sẽ không có một con virus Vũ Hán nào xâm phạm ba được !!!!.*

Tôi đã tự ý lánh xa Thiên Chúa.

Ngày 17/11, đang loay hoay lo cơm nước cho vợ, con, tôi cảm thấy mệt và chóng mặt một cách lạ thường. Tôi đi gặp bác sĩ, bà cho tôi biết có thể tôi cũng đã bị lây nhiễm và cho tôi đi thử nghiệm. Mặc dù có kết quả dương tính nhưng sức khỏe tôi rất khả quan và không có một triệu chứng gì cả cho nên tôi tự mãn cho rằng là kết quả phòng thử nghiệm không đúng. Tôi nghĩ mạnh khỏe như tôi thì làm gì con vi trùng nào có thể xâm nhập được !!

Sau đó, tôi vẫn xem thường dịch bệnh và không bao giờ nghĩ rằng mình đã bị nhiễm. Nhưng vài ngày sau tôi bắt đầu có những triệu chứng như mệt mỏi, đau nhức và bắt đầu bị mất mùi vị. Tới giờ phút đó tôi vẫn rất tự tin vào sức mình và tự cho rằng mình sẽ

thắng được dịch bệnh.

Đau khổ để thử thách, tôi luyện đức tin

Mười ngày sau khi bị nhiễm Covid 19, mỗi ngày trôi qua, tình trạng sức khỏe tôi ngày càng trầm trọng và nguy kịch. Suốt ba tuần bị cơn dịch bệnh hoành hành, có những lúc tôi gần như không còn sức chống chọi với chính mình ! Chính những lúc đó, Người Cha nhân hậu với lòng thương xót vô bờ bến đã đánh vực trong tôi. Đã giúp niềm tin tôi thêm mạnh mẽ.

Qua những phút yếu đuối và bất lực, tôi mới thức tỉnh là Thiên Chúa luôn đồng hành bên cạnh tôi. Người Cha Chí Thánh Giêsu đã đánh động và thắp sáng lên trong tôi một niềm tin, hy vọng và phó thác tất cả trong bàn tay từ ái của Thiên Chúa. Và ngôi hai Thiên Chúa đã cho tôi sức mạnh, nghị lực cùng can đảm để tự trách và tâm nguyện cùng Ngài :

Lạy Chúa, con là người tội lỗi và yếu đuối, con không dám xin gì cả, con xin phó thác tất cả mọi việc trong tay Chúa, và con tin chắc rằng Ngài sẽ không bỏ rơi con.

Chúa đang ở đây, ngay bên cạnh tôi.

Thế thì tại sao tôi không thấy Chúa? Phải chăng đó là do trí tưởng tượng và lòng tôn sùng thái quá của người Công giáo? Không đâu! Thiên Chúa là Đấng vô hình. Chính vì vậy tôi không thể trông thấy Ngài. Nhưng, Chúa đã và vẫn hiện diện trong tôi từng tích tắc của thời gian.

Trong lúc sức khỏe tôi bị trầm trọng nhất, đó chính là những lúc mà tôi đã nghe được :

“Này con, cứ yên tâm, lòng tin của con đã cứu chữa con.” (Mt 9, 20).

Và từ đó, tôi đã tìm lại được sự bình an trong tâm hồn vì :

Đối với Thiên Chúa, không gì là không thể làm được” (Lc 1:37).

Thật vậy, khi rơi vào vực thẳm Thiên Chúa đã luôn ở bên cạnh tôi qua những hình ảnh :

1) Vợ và các con tôi vừa qua cơn dịch bệnh nhưng đã tận tâm tận lực chăm sóc, nâng đỡ tôi từng giờ từng phút.

Đó chính là sự hiện diện của Thiên Chúa qua hình ảnh vợ và các con của tôi ? Nếu không có Ngài, chắc chắn họ sẽ không có đủ nghị lực, lòng tin thác và can đảm để lo và chăm sóc tôi.

2) Hình ảnh của Thiên Chúa qua người bác sĩ đã cứu chữa tôi.

3) Qua cơn bạo bệnh, Ngài đã cho tôi thấy được hậu quả của lòng kiêu căng lánh xa Thiên Chúa... tạ ơn Chúa, qua sự cầu bầu của Mẹ Maria, đã cho tôi niềm tin mạnh mẽ hơn.

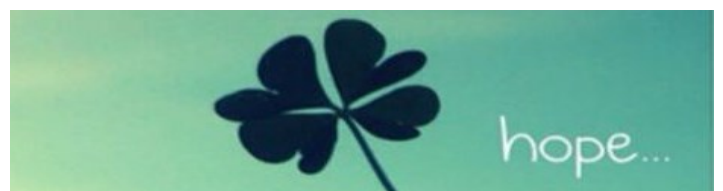
Hồi tâm và sám hối sau cơn dịch bệnh.

Sau khi tôi được chữa lành bệnh, tôi mới thấu hiểu và thông cảm hơn cho những người cùng chung bạo bệnh như tôi. Đây cũng là thời điểm để tôi củng cố đức tin vào tình yêu Thiên Chúa.

Chính vì thế, đối với tôi, mùa Chay Thánh 2021 này quả thật kỳ diệu. Vì, ngay khi lâm vào hoàn cảnh bi đát, đau thương hay thất vọng nhất, tôi cần phải cầu nguyện nhiều hơn để được giao hòa và hiệp thông với Chúa hầu được Ngài chữa lành và giải thoát thế giới khỏi cơn đại dịch này.

Mùa chay 2021

Paul Phạm Phú Thịnh(khóa 35) ●

C hỉ còn hơn hơn hai tuần nữa tới Tết Âm lịch; con chuột sẽ chạy trốn thật nhanh vào hang để con trâu lững thững đi tới. Thời an vui, lúc chưa bị dịch bệnh hoành hành, thời gian này là lúc các gia đình sửa soạn đón Xuân. Dù không khí Tết không rộn rịp bằng quê nhà, ở đây là quê hương thứ hai, nơi đã mở cửa cho tôi nướng nấu hơn bốn mươi năm qua, hương Tết vẫn bao trùm chúng ta với bánh chưng bánh tét, dưa hành, kẹo mứt, hoa mai hoa đào,... không thiếu thứ gì !

Nhưng đây là mùa Xuân thứ hai mà mọi người phải sống chung với con virus Covid-19, nhớ lại thời gian này năm trước, chúng ta tuy sợ nhưng không ai ngờ thảm hoạ đã lây lan, làm cho bao nhiêu người ra đi trong đau đớn, cô đơn, và gây ra thật nhiều thảm cảnh như bây giờ. Tôi còn nhớ khoảng tháng ba năm ngoái, lúc xứ Pháp ban hành lệnh cách ly lần đầu tiên, xem trên truyền hình, mỗi lần sau mục tin tức thấy họ thông báo địa chỉ của cơ quan bảo vệ những người phụ nữ bị chồng hành hung, tôi ngạc nhiên hết sức và nói với anh nhà « Gần chết hết đến nơi mà còn đánh vợ nữa, thật là *phi ni lô dia* (finir l'eau dire : hết nước nói, dịch nôm na không có trong tự điển), mấy ông không biết điều ». Anh lờm tôi bèn như dao chặt heo quay rồi nói : « Mấy bà cứ nói dai như kẹo kéo, chuyện bé xé ra to làm mấy ông chịu hết nổi, chứ các ông đâu muốn đánh vợ, dù đánh bằng một cành hoa hồng ! » À há, lại chuyện xưa lập lại, lỗi tại bà Eva đưa trái táo cho ông Adam để các bà trở thành người mang tội « nhiều chuyện »...

Người ta kể chuyện thời Covid có lắm thứ lạ lùng : người người không được ra ngoài đi làm, đến trường đi học, sinh hoạt các tầng

lớp trong xã hội phải hạn chế. Vì cách ly không ra khỏi nhà, mọi người già trẻ phải tiếp cận nhau gần 12 tiếng một ngày, dài quá, tù túng quá, nên người ta có lúc hết chịu đựng nổi nhau, vợ chồng con cái, anh chị em để trở nên bản gắt, gây gổ, có lúc đưa

đến ẩu đả. Từ đó tôi mới nhận ra được một sự thật là giữa con người với con người, chúng ta ít chịu nhẫn nhục, nhường nhịn nhau để sống chung hòa bình; may thay bên cạnh những thảm kịch, tôi được nghe qua một vài mẫu chuyện của những gia đình có người bị vướng Covid, sau khi khỏi bệnh đã làm hoà với nhau, tha thứ bỏ qua những hiểu lầm gây chia rẽ nhiều năm. Khi một bà chị ở nhà thương đang chống chọi với Covid, người chồng đi làm xa vì dịch bệnh không về được, cô em gái động lòng tới săn sóc ba cháu nhỏ. Từ lâu nay hai chị em vì một chuyện hiểu lầm làm mối thân tình giữa hai người lợt lạt không nói chuyện với nhau nữa. Cô em đã tới chăm lo, săn sóc các cháu như mẹ ruột. Khi bà chị khỏi bệnh về đến nhà, hai chị em đã ôm nhau khóc như mưa : người chị vui mừng còn được sống sau cơn bệnh, gặp lại những đứa con khoẻ mạnh sung sướng thấy mẹ về, và nhất là bà tìm lại được người em gái vì tình thương yêu đã thay mình nuôi cháu. Phần cô em, gặp lại chị sau cơn bệnh, hình dáng hốc hác tiều tụy của chị làm cô chợt nhận ra mình đã đối xử không đúng, và nỗi sợ mất chị mạnh hơn tự ái cô chất chứa trong thời gian qua, cô cảm nhận những tình cảm sâu đậm trở lại, mới mẻ, yêu thương chị như lúc hai người quần quýt khi xưa... Rồi còn những tình cảm của cha mẹ, vợ chồng cũng được hòa giải, tìm lại niềm tin yêu trong lúc người thân đang bị covid hành hạ, hay sau khi đã « thoát cơn mê ».

Gia đình Cursillo cũng không tránh khỏi những khó khăn của thời Covid, bị cách ly không thể sinh hoạt tập thể, chúng tôi tìm thấy nhau qua những buổi họp on-line. Dù có căng thẳng xen một chút lo âu vì dịch bệnh, nhưng khi hình ảnh các anh chị em hiện trên màn hình là chúng tôi tiú títt chào hỏi nhau, mừng rỡ, đúng là « tay bắt mặt mừng », chỉ tiếc là không nắm được tay nhau. Rồi chúng tôi cùng nhau cầu nguyện, học hỏi Lời Chúa, hay chia sẻ chuyện ngày-thứ-tư với nhau. Có các anh chị cursillistas đã bị virus Covid hỏi thăm, nay đã qua cầu nên truyền lại kinh nghiệm cho chúng tôi. Thú thật, khi được nghe các anh chị kể lại những diễn tiến của cơn bệnh, tôi đã toát mồ hôi vì sợ, tài thuật lại chuyện đau của anh T. và chị M. quá sống động và hình như làm cho tôi cũng đang bị...ngghệt thở.

Tôi đã tìm được sự phấn khởi và niềm vui qua những buổi họp nhóm như trên, dĩ nhiên là không thể sánh với một buổi họp thực thụ được, nhưng thực sự nếu không thấy các anh chị em, dù chỉ là ảnh ảo, tôi cũng sẽ cảm thấy buồn và thiếu thốn. Không biết con virus này còn kéo dài đến bao giờ, sáu tháng, tám tháng, một năm ? Bao giờ ? Trong lúc đợi chờ cơn dịch qua đi, chúng tôi chỉ còn cách thấy nhau qua màn hình on-line để cảm nhận mình mạnh mẽ hơn vì được nâng đỡ, qua sức mạnh của sự kết hợp trong lời cầu nguyện.

Tôi tạ ơn Chúa vì Ngài gìn giữ gia đình tôi, trong nhóm cũng có những người bạn đã ra đi, nhưng trong lúc này TÔI VẪN CÓ gia đình Cursillo cùng các anh chị em để được nhìn thấy và nghe nhau, với tôi đó một hạnh phúc to lớn. Tôi vẫn mang hy vọng một ngày khi tất cả chúng ta có thuốc chích ngừa, rồi con virus Covid sẽ bị đẩy lui, để cuộc sống của cả nhân loại được ổn định như ngày trước./.

(KC) ●

*Có những ngày gần nhau,
Nắm niú bàn tay trao.
Nụ cười ai rạng rỡ,
Niềm vui tôi ngọt ngào.*

*Rồi chợt mình xa nhau,
Không kịp vẫy tay chào,
Ngõ ngàng tin ly biệt,
Nỗi đau nào xôn xao.*

*Ừ thôi như chiêm bao,
Ta chờ ngày hội ngộ.
Nước Trời xin mở ngõ,
Cho chúng con tìm nhau.*

NC

Đầu mùa dịch Covid-19 chính phủ Pháp ra lệnh phong tỏa toàn quốc, dân chúng không được đi từ vùng này qua vùng khác; con cháu không được đến thăm ông bà ở viện dưỡng lão; anh chị em có thăm nhau thì chính phủ khuyên cũng không tụ tập hơn sáu người tại tư gia.

Bạn bè thân thiết như thể chân tay, gặp nhau phải đứng cách xa thay vì ôm hôn nhau để tỏ bày tình thân thương đối với nhau thật là không còn giống cursillista chút nào! Thậm chí gặp ngoài đường chưa chắc đã nhận ra nhau sau lớp vải lạnh lùng của khẩu trang. May ra nếu gặp đủ gần thì bắt được ánh mắt thật quen.

Cái thời có thể hẹn nhau ăn bát phở, mời nhau đến nhà ăn bữa cơm ngon đâu còn nữa. Sự xa cách thể xác ngoài ý muốn của chúng ta sẽ dẫn chúng ta đi về đâu nếu nó còn kéo dài nhiều tháng hay cả năm nữa?

Cậu em tôi trước kia rất thường ghé thăm mẹ buổi trưa thứ tư sau buổi sáng làm việc vì được nghỉ buổi trưa. Từ dịch Covid-19 thì phải nín lòng chỉ dám điện thoại chứ không dám đến thăm mẹ vì lo ngại lây như mình lây bệnh covid cho mẹ đã lớn tuổi và có bệnh kinh niên trong người (biết đâu mình đang mang con vi trùng trong người mà không hay). Chuyện nhập viện đối với mẹ là điều đáng sợ không những vì bệnh mà còn vì sợ cô đơn trong thời buổi mà chuyện thăm viếng cũng rất bị giới hạn.

Về mặt thiêng liêng, nhà thờ cũng bị đóng cửa một thời gian dài làm cho việc tham dự Thánh Lễ cũng bị chuyển hướng. Có quá nhiều thánh lễ sáng, chiều, trong nước, ngoài nước qua mạng internet nên tùy sở thích của mỗi người mà chọn, và có người không màng đến chuyện nhà thờ nữa. Trong các giáo phận, những người có trách nhiệm đã suy nghĩ và lo ngại một số giáo dân sẽ quen cái đà này mà không trở lại nhà thờ nữa. Điều này làm tôi nghĩ đến câu « **xa mặt, cách lòng** » mà người ta thường nói.

Vậy thì tôi có xa Chúa những khi tôi không được phép đến nhà thờ? Tôi có thể mất đi tình cảm gia đình, bạn bè vì không gặp mặt, trao đổi, chia sẻ những vui buồn của đời sống? Câu « **xa mặt, cách lòng** » có thể không hoàn toàn đúng cho mọi hoàn cảnh.

Có thể đúng trong trường hợp mỗi thân tình, yêu thương của tôi chưa đủ sâu sắc lắm nên những qua lại trước đây chỉ ở mức xã giao và khi tình huống trở nên khó khăn thì sự qua lại đó tự nhiên cách quãng hơn và dần dần hiếm hoi mà mình không mấy ý thức.

Ngược lại, việc thiếu vắng của sự hiện diện bằng xương bằng thịt có thể tạo nên sự ao ước, khát khao bao giờ trở lại thánh lễ bình thường như xưa, với sự gần gũi thân quen. Mong được như thế, tôi gia tăng cầu nguyện, xin Chúa cho cơn đại dịch này sớm biến mất cho chúng ta mau được quyền cười nói đùa giỡn, tay bắt mặt mừng mà không bị cái khẩu trang che đi hơn nửa khuôn mặt.

Sự xa cách với gia đình vì không được tổ chức những buổi gặp mặt đông đủ vào lễ Giáng Sinh năm ngoái, hay cái Tết truyền thống vừa qua, làm chúng tôi năng hỏi thăm sức khỏe của nhau qua điện thoại, tin nhắn...rất thường xuyên, và cùng chia sẻ cho nhau những tấm hình, những công thức các món ăn, hay những ổ bánh ngọt mới học được.

Cuộc đời là những chọn lựa tiếp nối, không phải lúc nào cũng lý tưởng, nhưng ít ra chúng ta có thể chọn những gì trong tầm tay và khả năng làm được. Qua những trở ngại, bất ngờ, chúng ta buộc phải « phát minh » thêm những cách thức để nói lên tấm lòng của mình đối với Thiên Chúa và đối với tha nhân.

Chúa ơi, xin luôn nhắc con tìm gặp Chúa và xem tha nhân là « người thân cận » của con.

Mùa Chay 2021
Phương Vy (K23) •

Đề Chúa lớn lên và con nhỏ lại

TV 94, 7b-8a

« Ngày hôm nay, ước gì anh em nghe tiếng Chúa !
Người phán : Các ngươi chó cứng lòng. »

Hai câu Thánh vịnh này làm tôi xúc động nhiều, với tôi, để nghe được tiếng Chúa tôi cần có điều duy nhất là ân sủng, đây là món quà đặc biệt mà Chúa ban cho tôi, vì thời gian tôi đã chạm được vào Ngài. Tôi nhận biết, cảm nghiệm và khám phá ra được Thiên Chúa được hơn một năm nay trong thiên nhiên, nhưng thật sự nghe được tiếng của Ngài mới chỉ được vài tháng nay. Tôi được học qua những bài học trong khoá Magis, qua những giảng huấn của các cha, các thầy, các Sr. tôi đã biết tiết độ dành thời gian buổi sáng thức dậy rất sớm để ngồi yên cầu nguyện, tôi cố gắng, tôi gồng mình yên lặng thật yên lặng để nghe được tiếng Chúa, hi, bây giờ thì tôi mới hiểu, tôi đã sai rồi, vì cho dù tôi gồng mình bao lâu, cả thêm hậm hực, than trách, có cả nín thở để « đe dọa » Chúa nữa, thì tôi cũng chẳng nghe được gì, vì Ngài vẫn im lặng.

Cho đến một hôm tôi nhận được một lời khuyên của một linh mục đã linh hướng cho tôi :

« Muốn nghe tiếng Chúa, con không nên quy hướng tất cả vào chính mình ».

Thì ra, lỗi tại tôi, chỉ tập trung vào chính bản thân mình khi cầu nguyện, than thở, kể lể, xin ơn, ... mong muốn thật nhiều mà sao không được Chúa ban cho, dù đó là những điều tôi quả quyết là rất đẹp lòng Chúa, vì tôi xin không chỉ cho riêng mình, bây giờ thì tôi đã hiểu, Thiên Chúa không

cần những phục vụ bác ái của tôi, Ngài không cần tôi làm những gì cho Ngài, Ngài chỉ muốn mật thiết với tôi, Ngài muốn tâm, thân, trí tôi dành hết cho Ngài, ở với Ngài, hiện diện với Ngài trong những giây phút đó mà cái đầu không lo nghĩ toan tính điều gì hết.

Rồi một ngày tôi chợt hiểu, Thiên Chúa đang ở trong trái tim tôi chứ không ở đâu xa, tôi đã được vài lần xúc động mời được Chúa ra, được trao đổi và kết nối với Ngài.

Một cảm xúc thật lạ trong những giây phút đó, hạnh phúc lắm, bình an, hân hoan, vui sướng, an toàn, hưng phấn, lúc đó tôi như muốn ôm cả vũ trụ trong vòng tay.

« Ước gì anh em nghe tiếng Chúa », tôi vẫn tiếp tục khao khát nghe tiếng Chúa. Tôi nghe Chúa nói, tôi không dừng lại ở chỗ chỉ nghe tiếng Chúa rồi không làm gì hết, mà nghe Lời Chúa mà mang ra thực hành, quan trọng nhất là trao ban món quà này tiếp tục đến với những anh chị em sống chung quanh tôi, để mọi người cùng thưởng thức Lời Chúa là sức sống trường sinh.

« Các ngươi chó cứng lòng »

Tôi vẫn luôn buồn vì tại sao tôi vẫn còn cứng lòng, niềm tin của tôi chưa mạnh mẽ đủ để phó thác cuộc đời vào trong vòng tay Thiên Chúa, tôi vẫn còn đặt ra đủ thứ chương trình, đây là một cám dỗ rất « rợn người » tôi đang tìm sức mạnh của tập thể cầu nguyện để được nâng đỡ. Một lần nghe

được một bài giảng, làm sao thoát khỏi được những cơn cảm dỗ làm tôi mất niềm tin, vị linh mục nói rằng :

Ma quỷ bó tay và cút xéo khi nó gặp một nhóm người cầu nguyện chung, đây là một nguồn sức mạnh, những nơi đông người tụ tập Hành Hương đến với Đức Mẹ như ở Fatima hay Đức Mẹ Mễ Du, ở đó ma quỷ không hề dám bén mảng tới, vì ở đó có rất nhiều người cầu nguyện chung.

Thời gian này tôi lần mò thân thiện và kết bạn với những người có tâm hồn thánh thiện để người đó truyền cảm hứng và nâng đỡ tôi vượt thắng được sự dữ luôn luôn chạy vòng vòng quanh tôi.

Hôm nay tôi nhận được một lời khuyên của một linh mục, cho dù cuộc đời tôi như thế nào đi nữa : « Con hãy kiên trì , liên li đọc Kinh Thánh, từ từ con sẽ nhận được ân sủng, chỉ có người kiên trì đọc Thánh Kinh mới được Thiên Chúa chúc phúc và Chúa sẽ trả lại cho con sự công chính và lẽ phải ». Tôi cảm động quá, Thiên Chúa vẫn gọi người đến trong cuộc đời hướng dẫn, đồng hành với tôi.

Ngày hôm nay, con khát khao nghe tiếng Chúa. Có Chúa cuộc đời con không héo úa.

« Con ơi chớ có cứng lòng »

Lời Ngài chạm tim con đau nhói

Nước mắt con rơi rơi như dòng suối

Lời Chúa luôn mãi gọi mời, Ước gì.....

XB •

Ủng hộ Phong Trào

Chị Nguyễn Thị Liên	50,00 €
Anh Nguyễn Quý Toàn	100,00 €
Anh Nguyễn Long Nhan	20,00 €
Chị Agnès Nguyễn Thị Kính	30,00 €
Chị Đỗ Thị Tuyết Mai	50,00 €
Anh Chị Nguyễn Văn Chi	50,00 €
Chị Bùi thị Hà	100,00 €

Tìm Chúa nơi tha nhân

Trời đang vào đông, những hàng cây bên đường đều trơ trụi lá. Như mọi buổi chiều, tôi lang thang rảo bước quanh khu phố quen thuộc trong chốc lát để đầu óc bớt suy nghĩ mông lung về cơn đại dịch hiện tại đang làm đảo điên thế giới. Ghé tạt vào tiệm mua một ổ bánh mì trước khi về nhà, tôi chợt thấy một thanh niên mù cầm gậy đi quờ quạng một cách khó khăn. Có lẽ anh ta đang tìm cách ra đến vỉa hè chính vì tiệm bánh nằm khuất trong một con đường nhỏ. Tôi vội vã bước ra giúp anh đi lách qua các bậc thang để đến vỉa hè. Tôi bắt chuyện với anh và hỏi anh có cần mua bánh mì hay không? Anh ta trả lời có mùi thơm lắm, và anh đang trên đường về nhà mà không ngờ bị đi lạc vào ngõ cụt. Mấy tháng nay rồi tôi ít khi gặp những người khuyết tật như anh trên đường phố, có lẽ do lệnh phong tỏa, rồi giới nghiêm sớm, nên những người như anh ít ai ra đường. Khi quay trở về nhà, tôi đột nhiên nghĩ ra, sao mình không chia cho anh ta một phần bánh mì, vì biết đâu giờ này anh ta cũng bắt đầu thấy đói? Tôi tự trách mình quá thờ ơ và tự hứa lần sau sẽ không « vô duyên » như vậy nữa. Tuy nhiên, trong lòng tôi thấy rất vui vì vừa làm được một việc có ích. Giá như tôi mời được anh ta ăn một miếng bánh thì có lẽ tôi sẽ vui nhiều hơn! Bỗng nhiên tôi nhận ra rằng, Chúa đã đoái hoài đến tôi, cho tôi gặp gỡ và nhận ra có người cần đến sự giúp đỡ của tôi dù rất nhỏ nhoi, trên con đường đời tôi đang đi. Trong lòng tràn ngập hạnh phúc, và tôi hứa với Chúa, tôi sẽ tiếp tục đi tìm Thánh Ý Chúa ...

Rồi mấy hôm sau, cũng trong khu phố quen thuộc, thấp thoáng hình bóng một người đàn

ông lớn tuổi đang đi thất thủ về hướng tôi. Trên tay ông trĩu nặng ba cái túi xách, bước chân của ông như thất thần không định hướng. Thoạt đầu tôi vẫn tiếp tục rảo bước không nghĩ ngợi. Đến lúc quay trở về nhà, tôi nhìn thấy ông ta đứng bên kia đường như đang nghỉ mệt. Ông đặt ba túi xách của mình trên băng ghế, dường như gia tài của ông chỉ có thế, và dường như ông ta là người vô gia cư. Tôi dừng lại nhìn về hướng ông, suy nghĩ, không biết ông ta có chờ ai không? Trong thâm tâm tôi, chắc chắn ông đang gặp khó khăn. Tôi chậm rãi băng qua đường đến gặp ông. Tôi lúng túng hỏi ông có cần sự giúp đỡ? Rồi tôi mở giỏ xách lục lọi tìm vài đồng tặng ông, nhưng tìm mãi không thấy ví tiền đâu hết! Cả trong khắp các túi áo, vẫn không có đồng nào. Cuối cùng tôi thất vọng, chấp hai tay xin lỗi vì không có gì để giúp ông vượt qua khó khăn trong tạm thời. Nhưng với tất cả sự ngạc nhiên ngoài sự chờ đợi của tôi, ông ta mỉm cười hiền lành và từ tốn nói: « Cám ơn bà, như vậy là bà đã cho tôi rồi! ».

Câu nói của ông làm tôi ghen ngào. Tôi không cho ông được gì, nhưng ngược lại chính ông lại mang cho tôi hạnh phúc khi ông thốt ra câu nói chan chứa tình thương, làm xoa dịu nỗi băn khoăn trong tâm hồn tôi. Tôi không ngờ vì chính trong giây phút này đây, tôi mới là người nhận được một cái gì đó từ ông, một món quà tinh thần nhiều ý nghĩa. Câu nói của ông mãi ngân vang bên tai tôi làm tôi ray rứt cả buổi chiều. Mong ước sao nay mai trên đường tôi đi, Chúa lại cho tôi được gặp ông để tôi có thể giúp ông. Hôm sau, tan lễ chiều, thay vì về thẳng nhà, tôi tạt ngang qua phố mua ít thứ để chuẩn bị cho bữa ăn tối. Đang đi xuyên qua dòng người ngược xuôi, tôi chợt thấy người đàn ông mình đã gặp ngày hôm qua vừa đi ngang qua mặt tôi như một sự tình cờ thật kỳ diệu. Vẫn là những bước chân thất thủ,

vẫn là một hướng đi vô định. Tôi vội vã quay ngược lại đuổi nhanh theo ông, vừa đúng lúc ông đặt ba túi xách xuống đất để nghỉ mệt. Tôi rón rén đi về phía ông mỉm cười. Cầm tờ giấy bạc xếp gọn trong tay, tôi kín đáo dúm cho ông. Ông nhìn tôi một lúc, cầm lấy rồi lí nhí nói cám ơn. Lạy Chúa, con biết chính Chúa đã đưa con đi gặp ông ta, Chúa đã nhậm lời cầu xin của con. Trong kinh chiều nay Chúa sẽ nhìn con mỉm cười vì con đã làm Chúa vui, và con cũng sẽ được an giấc ngủ vì Chúa cho con niềm vui. Thật vậy, giữa cảnh nghèo khó bấp bênh của phận người, Chúa đã hiểu tôi và cho tôi thấy Chúa hiện hữu qua người nghèo khổ, trong khi tôi vẫn còn miếng ăn đầy đủ mỗi ngày. Chúa đã nghe được tiếng tôi nài xin, vì tự tôi sẽ không làm được bất cứ điều gì đẹp lòng Chúa nếu Chúa không sai tôi đi. Chúa biết ao ước của tôi và Ngài đã xếp đặt cho tôi cơ hội để tôi bày tỏ tấm lòng mình với tha nhân. Vì chính Chúa ở trong tha nhân. Lòng tôi hân hoan tràn ngập niềm vui: tôi đã làm được một việc gì đó có ích. Chúa đã cho tôi biết sắp xếp lại giá trị của niềm tin. Đây chính là món quà Chúa ban cho tôi để cuộc sống trên đời này còn có ý nghĩa hơn. Vật chất một ngày nào đó rồi cũng sẽ mất đi, chỉ có « hạt-giống-tình thương » mà Chúa gieo nơi mỗi người chúng ta là muôn đời hiện hữu. Trái tim yêu thương đượm thấm tình người mới chính là hành trang của cuộc đời. Lạy Chúa, con vẫn mãi khao khát được Ngài sai con đi. Xin giúp con luôn mãi tràn đầy ngọn lửa yêu thương, luôn sẵn sàng vâng lời Ngài dạy. Xin hãy dùng con như khí cụ bình an của Ngài. Con đường Ngài chuẩn bị cho con đi sẽ dẫn đưa con đến con đường hạnh phúc viên mãn, con đường đến Nước-Hàng-Sống.

Rồi hằng ngày tôi vẫn thao thức đi tìm, tìm Chúa nơi tha nhân.

(MAVTT/ 01.2021) ●

NĂM THÁNH GIUSE

Tôi nhớ từ đầu năm đến nay, mỗi khi vợ chồng tôi lần chuỗi Mân Côi, chúng tôi có đọc thêm kinh cầu Thánh Giuse. Trước đây ít khi đọc kinh ấy nên tôi ngạc nhiên và hỏi, vợ tôi trách tôi vô tình và chỉ lo chuyện vô tích sự, nài cho biết năm nay là Năm Thánh Giuse. Tôi giật mình và đành im lặng nhận lỗi, tìm hiểu trên internet, tôi mới biết ĐTC Phanxicô đã ban hành Tông thư « Patris Corde » - Trái tim Người cha - và công bố năm thánh ngoại thường này từ ngày 08/12/2020 đến ngày 08/12/2021, nhân kỷ niệm 150 năm Thánh Giuse được tôn vinh là Bổn Mạng Hội Thánh.

Đức Thánh Cha mở đầu Tông thư như sau : « Với trái tim của người cha : đó là cách mà Thánh Giuse yêu thương Chúa Giêsu », do đó có nhiều vị đặt tên cho Tông thư là « Với Trái tim Người cha », không như tên ở trên, việc này cũng làm tôi suy nghĩ.

Sau khi liệt kê những điều các sách Phúc âm viết về Thánh Giuse, cũng như xác định « Sau Đức Maria, Mẹ Thiên Chúa, không có vị thánh nào được nhắc đến thường xuyên trong huấn quyền của Giáo hoàng hơn Thánh Giuse », Đức Thánh Cha « muốn chia sẻ một vài suy tư cá nhân » về dung mạo của Thánh Giuse là người cha như thế nào, đó là : *Người cha yêu thương – Người cha dịu dàng – vâng phục – chấp nhận – có lòng can đảm sáng tạo – lao động – và Người cha*

trong bóng tối. Bấy đặc tính trên là nội dung chính của Tông thư, là tấm gương hoàn hảo của Thánh Giuse mà Thánh nhân đã chu toàn với một tình yêu lớn lao, hoàn toàn quên mình.

Tôi không dám tóm lược về nội dung của Tông thư vì biết mình không đủ khả năng, có thể sự thiếu sót này lại thúc

đẩy mỗi người tự đi tìm và suy niệm, như vậy quý biết chừng nào ! Tông thư cũng không dài, với cỡ chữ của bài viết này thì khoảng hơn mười trang, tôi cũng lưu lại một bản với cỡ chữ 18, thỉnh thoảng mở ra đọc một đoạn... Hơn nữa, chân dung của Thánh Giuse do ĐTC diễn tả ở trên có vẻ rất quen thuộc, vì chúng ta đã chiêm ngắm Ngài qua Phúc âm, nghe giảng hay đọc kinh cầu và các kinh khác để cầu nguyện với Ngài.

Năm 2016 là Năm thánh *Lòng Thương Xót*, tôi đã viết bài chia sẻ « Cảm nghiệm về Năm thánh » được đăng trên Bản Thông Tin số 207. Hôm nay, ngồi viết bài này, tôi cũng tìm đọc lại bài nói trên, tự nhiên thấy mình rung rung cảm động. Năm đó, tôi đã tự nghĩ là Năm thánh cuối cùng của đời mình, không ngờ Chúa còn cho được hưởng thêm một lần nữa. Tạ ơn Chúa, lần này tôi cũng sốt sắng tìm hiểu và dự phần tích cực vào sự kiện đặc biệt này. Tôi cũng tự nhủ cuộc sống của mình được đan dệt nhiều thứ, đôi khi bất ngờ, khó hiểu hoặc

thất vọng lo lắng, nhưng cũng không thiếu sự yêu thương, niềm vui, hy vọng... Tất cả trong sự quan phòng của Thiên Chúa, Người luôn luôn hiện diện, trợ giúp và nâng đỡ tôi và mọi người trong mọi hoàn cảnh, như kinh nghiệm trong cuộc đời của Thánh Giuse.

Năm thánh cũng bao gồm việc hưởng các ân xá, nhất là Ôn Toàn xá. Theo Sắc lệnh của Tòa Ân Giải Tối Cao, lần này Tòa Thánh qui định rộng rãi những việc đạo đức, lời cầu nguyện và các kinh rất dễ dàng thực hiện để chúng ta được hưởng nhờ các ân huệ của Năm thánh, như vậy, theo tôi hiểu, mỗi ngày chúng ta có thể lãnh nhận một Ôn Toàn xá với điều kiện thông thường là *xưng tội, rước lễ và cầu nguyện theo ý ĐGH*. Điều kiện này cũng áp dụng rất thích hợp với hoàn cảnh hiện nay cho người cao tuổi, bệnh nhân, người hấp hối và tất cả những ai không thể ra khỏi nhà vì có lý do chính đáng. Trên internet, tìm « Năm Thánh Giuse » chúng ta sẽ được chỉ dẫn rõ ràng về các ngày và các việc được Ôn Toàn xá, nếu bấm tiếp vào ba chữ trên, sẽ có đầy đủ thông tin cần thiết như Tông thư, Sắc lệnh, v.v...

Tôi cũng biết thêm tháng ba hàng năm được dành để kính Thánh Giuse, các ngày lễ 19/03, 01/05 và lễ Thánh Gia vào cuối năm, hơn nữa, theo truyền thống, Giáo hội dành ngày thứ tư hàng tuần và ngày 19 mỗi tháng để kính thánh nhân. Cựu ước có ghi một câu (St 41,55) của vua Ai Cập nói với dân chúng nước này, khi họ bị nạn đói và đến xin lương thực, nay câu nói trên cũng được dùng để khuyến khích chúng ta cầu xin Thánh Cả chuyển cầu cho chúng ta trong các tình huống gian nan khốn khó và xin thánh nhân bảo vệ khỏi mọi sự dữ : « Hãy đến cùng Giuse ».

Mt. Vũ ●

JOURNAL

PHONG TRÁO CURSILLO
Mr. Giuse Nguyen Minh Duong
59 bis Route de Saint LEU
95600 EAUBONNE—France
Té: (+33) 9 81 89 67 01

CẦU NGUYỆN

Thời gian qua, ban điều hành PT được tin :

Cursillista Giuse Many Hùng (K.5), phu quân của cursillista Maria Hoàng Thị Lan (K.6), đã được Chúa gọi về ngày 22/01/2021, hưởng thọ 80 tuổi.

Maria Nguyễn Thị Kim Thanh, chị ruột của cursillista Nguyễn Ngọc Long (Reims) đã về với Chúa ngày 29/01/2021 tại Việt Nam

Nhờ lời cầu bầu của thánh cả Giuse và Mẹ Maria, nguyện Thiên Chúa của Lòng Thương Xót giang tay đón linh hồn anh chị em của chúng ta vào hưởng phúc Nước Trời.